

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Julium, Augustum, Septembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 25. De obligatione, quæ Christianis incumbit perfectionem sectandi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60520](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60520)

Augustus,

*In pace in id
ipsum dor-
miam & re-
quiescam
Psal. 49.*

Ah ! Domine, possumne habere cogitationem me tibi opponendi ? Non volo, nisi quod tu vis, atque ita mihi nil accideret præter id, quod volo : quis igitur pacem meam turbare potest ? Conijcio me in brachia Dei mei ; ibi requiescam, & indormiam sinui, ut ita dicam, amabilis ipse Providentiæ. An non hoc est tranquillitate frui ? Si in terris Paradisus invenitur, an non eo gaudet anima sic comparata ?

Cùm tantopere pacem optes, statue tribus hisce mediis uti ad eam obtinendam perquam aptis.

Pax Dei, quæ exsuperat omnem sensum, custodiat corda vestra, & intelligentias vestras. *Philip. 4. 7.*

Pacem omnes desiderant, sed quæ ad veram pacem pertinent, non omnes curant. *Imit Christi l. 3. c. 25.*

DIES XXV.

De Obligatione, quæ Christianis incumbit, perfectionem sequendi.

L

Perfecti estote, sicut Pater vester Cælestis. Hortatur Christus, non discipulos modo

dò suos, sed & omnes Christianos. Et Augustus.

verò paupertas spiritûs, animi à bonis terrenis separatio, necessitas sibi met renuntiandi, crucem suam portandi, animæ suæ salutis consulendi, injurias ignoscendi, inimicos suos diligendi, pro persecutoribus suis orandi, eis, qui nobis malefaciunt, benefaciendi, mundum contemnendi, fugiendi, & odio prosequendi, maxima mala sine murmuratione perferendi, prava desideria reprimendi, nullum iracundiæ motum admittendi, nullum verbum injuriosum proloquendi, annon sunt officia omnibus Christianis communia, & per necessaria? & quantam perfectionem ea non comprehendunt? annon vel sola horum officiorum praxis ex omnibus Christianis totidem redderet sanctos, ut S. Paulus eos plerumque appellat? an non talem fecit S. Ludovicum, cujus hodie festam diem celebramus? An non & nobis, cum Christiani simus, eadem obligationes incumbunt? An non eadem nobis media suppetunt eisdem satisfaciendi? An non ipse, utpote Rex graviora, quam nos, obstacula habuit? Quid igitur excusationis afferre possumus, si evadere perfecti & sancti non conemur. Si exemplum Divi Ludovici in

præ-

Augustus.

præsentiarum nos non animat, quondam nos condemnabit.

II. Non igitur ad Religiosos solummodo, sed ad omnes Christianos spectat, quod Christus dicit; dum eos ad perfectionem sectandam hortatur. Non ad Religiosos scripsit S. Paulus, cum dixit, ut ij, qui bona possident, animum suum ab eis tanquam pere abstrahant, ac si ea non possiderent; ut ij, qui in conjugio vivunt, ad eum eadem amanti moderentur, quasi conjuge carerent; ut ij, qui utuntur hoc mundo, ita utantur, quasi eo non uterentur. Quanta perfectio! Et sanè necessarium est, ut Christiani, si muneri suo facere satis velint, in medio divitiarum cupiditatem exuant, in medio honorum humiles existant, in mediis voluptatum illecebris cupiditatibus suis imperare nōrint. Talis fuit S. Ludovicus, nempe perfectus Christianus, non sanctitate minùs, quàm regia dignitate Magnus. Deus nobis committit talenta; sed vult, ut ijs cum fœnore utamur: impertitur nobis gratias, sed vult, ut iisdem fideliter respondeamus: præclara media ad perfectionem enitendi, nobis suppeditat: An non æquum est, ut iis utamur? vineam suam, nempe animam nostram nobis committit, an non eum in finem, ut

cam

eam sedulò colamus ? forétne excusationis Augustus.

locus, si eam incultam relinqueremus ?
Vult, ut ingrediamur viam rectam ; an
propterea, ut in ea moremur ? An non hæ
voces tanti sunt momenti, ut ad perfectio-
nem sectandam nos obligent ?

III. Nisi talentis istis dignè, & cum fœ-
nore utamur, Deo satis non erit ea no-
bis subtrahere ; sed nos insuper ut fures
puniet, qui Domini diripimus bona, queis
utiliter usi non sumus ; cum deside illo
Servo in tenebras exteriores nos conjiciet,
& non tantùm gratiis, quas inutiles red-
didimus, privabit, sed etiam ob admissum
à nobis earundem abusum castigabit. Ne-
gligentia, quam admisimus in usurpandis
mediis, quæ nobis fuère suppeditata eum
in finem, ut ad perfectionis apicem enite-
remur, muneri statûs adeò perfecti satis-
faciendo, nòsque exercendis, & acqui-
rendis virtutibus Christianis applicando,
ignavæ instar prævaricationis punietur ;
cogemur insuper rationem reddere fru-
ctuum, quos proferre debebat vinea Domi-
ni, quam nos incultam reliquimus. Ah!
quot talenta ; quanta fœcordia in ijs utili-
ter locandis ; quot gratiæ, & quanta infi-
delitas iis respondendi ! quot perfectionis
media, & quanta negligentia ijs utendi ? &
quot

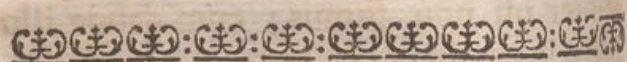
quot

Augustus. quot causæ nobis meruendi, & erubescendi!

Erubescere, dum vides, te tam longè abesse à Christiani perfectione; Statue diligentiam adhibere muneri tuo implendo; cum nomen ipsum, quod geris, ad sectandam sanctitatem te obliget.

Estote ergo perfecti; sicut Pater vester Cælestis perfectus est. Matth. 5. 48.

Perfectum esse nolle, delinquere est. Hieron. Epist. 1.

DIES XXVI.

De Obligatione Christum imitandi.

I.

DEUS, cum hominem ad imaginem suam creavit, intimæ ejus substantiæ obligationem, & propensionem quandam naturalem indidit ad se imitandum, & actionibus vitæ suæ illam cum Deo similitudinem, quæ in creatione solum inchoata fuerat, perficiendam: Et verò perfectio, & felicitas creaturæ in similitudine cum suo Creatore consistunt: nihilominus, inquit S. Bernardus, tota hominis infelicitas, & peccatum inde sumpsere originem, quòd Deum quidem imitari, sed non eo, quòd oportet.